

i hned movité věci, kdežto v případě vydírání chce svým nucením teprve působiti na druhého, by mu tento opatřil předmět, jež chce dostat. Byla-li tu pak dle toho, co shora bylo řečeno, skutečně skutková povaha loupeže, pak nemůže ovšem pouhé podřadění mírnějšímu trestnímu ustanovení § 98 a) tr. z. přijíti v úvahu.

Čís. 100.

Kdo lékaře jakožto člena vojenské odvodní komise hledí darem svěsti k tomu, by o brancově způsobilosti podal záporný posudek smyšlený, jest trestným dle § 105 tr. z. Trestnost není vyloučena tím, že branec v pravdě není k vojenské službě způsobilým.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1919, Kr I 225/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa M. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Liberci ze dne 8. dubna 1919, jímž byl obžalovaný Josef M. uznán vinným zločinem svádění ku zneužití moci úřední, naznačeným v § 105 tr. z.

Důvody:

Výtka stížnosti, že zjištění skutkové nezakládá skutkové podstaty § 105 tr. z., poněvadž obžalovaný neprojevil přímými slovy přání po stranicví přehlížejíciho lékaře neb po porušení povinnosti úřední, jest neoprávněna. Zákon nevyžaduje zvláštního způsobu, jakým by svádění projevono býti muselo. Nelze tudíž z toho, že požádání projevono bylo ve formě zastřené, odvozovati nesprávnost právního posouzení, zjistil-li soud nalézací, že pachatel jednáním svým, jež soud pokládá za prokázané, osobu úřední ku stranicví neb ku porušení povinnosti úřední svěsti hleděl. Soud nalézací zjistil, že obžalovaný dle vlastního doznání neznal vad Bedřicha K., jež by jeho nezpůsobilost ke službě vojenské v zápětí měly, že však přes to hleděl nabídnutím daru pohnouti nadlékaře Dra Františka K. jako člena komise přehlížející, by konstatoval u Bedřicha K. při přehlídce vadu sprostující služby vojenské. V podřadění tohoto skutkového zjištění pod § 105 tr. z. spatřuje stížnost právní omyl, zakládající zmatečnost č. 10 § 281 tr. ř., jelikož dle § 46 branného zákona nepřísluší lékař, povolánému toliko podati dobré zdání o tělesném a duševním stavu brancově, nýbrž předsedovi komise přehlížející rozhodování o způsobilosti ke službě vojenské, pročež nelze lékaře pokládati za úředníka v záležitosti veřejné rozhodujícího po rozumu § 103 tr. z. K tomuto výkladu § 105 tr. z., nejvyšší soud se nepřidal; neboť při tomto výkladu předpokládané znění § 105, že zločinu se dopustí, kdo úředníka rozhodujícího v záležitosti veřejné nabídnutím daru svěsti hledí ke stranicví neb k porušení povinnosti úřední, odporuje doslovu tohoto paragrafu znějícího takto: zločinu se dopustí, kdo v případech, když se rozhodují záležitosti veřejné, jakéhokoliv úředníka svěsti hledí atd. V případě rozhodování o způsobilosti ke službě

vojenské, tudíž v záležitosti veřejné, týkající se přímo životního zájmu státního, jest lékařský člen komise přehlížejíci povolán zjistiti vyšetřovancův tělesný a duševní stav, kterýžto stav jest zákonným podkladem rozhodnutí o způsobilosti k službě vojenské, a podati dobré zdání v tomto směru. Jest proto nález a dobré zdání lékaře podstatným a nepominutelným spolupůsobením při rozhodování záležitosti veřejné. Ničeho na tom nemění okolnost, že předseda komise přehlížejíci není bezvýminečně a naprosto vázán dobrým zdáním lékaře totiž jeho posouzením toho, co jako nález svůj byl dosvědčil. V případě, o nějž jde, zjistil soud nalézací, že obžalovaný darem sváděl úředníka v případě rozhodování záležitosti eminentně veřejné ku dosvědčení nějaké fiktivní vady sprostující služby vojenské, tudíž ku stranictví a k porušení povinnosti úřední. Jelikož zjištěný děj naplňuje dle řečeného skutkovou povahu § 105 tr. z., jest podřadění jeho pod § 311 tr. z. dle jeho doslovu vyloučeno. Opíraje se o zjištění soudu nalézacího, že Bedřich K., jak během trestního řízení bylo zjištěno, skutečně trpěl vadou, jeho nezpůsobilost ke službě vojenské vylučující, pro kterou též při přehlídce měl býti uznán nezpůsobilým, dovozuje zmateční stížnost, že o nějakém pokusu sváděti ku stranickosti neb ku porušení povinnosti nemůže býti řeči, poněvadž lékař Dr. František K. za takového stavu dle platných předpisů ve skutečnosti povinen byl prohlásiti Bedřicha K. nezpůsobilým; leč neprávem. Právním statkem chráněným § 103 tr. z. není objektivní správnost rozhodnutí, nýbrž integrita úředníková. Mravní tato záruka správného úřadování chráněna jest zákonem trestním, kdežto objektivní správnost zajištěna býti má odbornou kvalifikací úředníka. Lékař, jenž jako člen komise přehlížejíci za svůj nález vydává, co šetřením nezjistil, porušuje povinnost svou, dosvědčiti jen to, co byl našel, třeba okolnost jím dosvědčená, avšak jím nepoznaná, skutečnosti odpovídá. Jelikož dle zjištění rozsudkového obžalovaný hleděl lékaře darem pohnouti ku prohlášení nálezu fiktivního, jest po rozumu § 105 tr. z. bez významu, že pozdějším šetřením na jevo vyšlo, že Bedřich K. již v době přehlídky postižen byl tenkráte nepoznanou vadou sprostující služby vojenské. Není tudíž ani výtká zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. odůvodněna.

Čís. 101.

Pro otázku předstížení (§ 51, odst. třetí tr. ř.) jest lhostejno, zda jednalo se o úkon přípravného vyhledávání či přípravného vyšetřování, zda v onom případě pachatel byl znám a, že další řízení bylo dle § 412 tr. ř. odloženo.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919, Nd I 301/19.)

V záporném sporu o příslušnost, povstalém v trestní věci proti Rudolfu M. a spol., pro zločiny krádeže, nedokonané vraždy a veřejného násilí mezi krajskými soudy v Plzni a v Olomouci, rozhodl nejvyšší soud, že příslušným jest krajský soud v Olomouci.

Důvody:

Obvinění jsou podezřelí ze zločinu krádeže, trestného podle § 179 z. tr., spáchaného dne 16. března 1919 v Prostějově, a ze zločinu nedo-